

lana in s podobami mestniga grba, rudarstva in kmetijstva in s podobo njega kot bivšiga zapovednika Ljublj. narodske straže okinčana, ima v nemškem jeziku nadpis: „visokospoštovanemu in za Ljublj. narodsko stražo mnogo zasluženimu g. Janezu Baumgartnarju pokloni v spominek narodska straža Ljubljanska“. G. Baumgartner je podani spominek ginjeniga serca sprejel in na serčni nagovor ravno tako serčno odgovoril, da, če je o preteklih nevarnih časih Ljublj. straža vedno zvesta svojo dolžnost spolnila in se tudi nar. višji pohvale vredno storila, ne gré hvala tega njemu, ampak verlim stražnikom, ki so svoj poklic tako slavno spolnovali; le v tem pomenu sprejme on podeljeni predragi spominek.

Iz Ljubljane. G. P. Naj „Novice“, ki so nam strašne povodnje prve dni tega mesca po mnogih deželah naznanile, svojim braveam tudi povedó grozno nadlogo, koja je usmiljenja vredne prebivavce Ljubljanskiga močirja (maha) zadela. Bilo je močirje zares jezeru enako, vse pohištva v vodi, in reveži v nji. Kamnitno serce bi se bilo moglo zjokati, viditi tolikšno nadlogo! Tu je stal starček na pragu hiše, čez kolena v vodi, pričakovaje kdaj bo voda vpadla in bo nesreče konec, — tam si vidil mater dojenčika v naročji, do kolena v vodi po izbi tavati z objokanimi očmi, — na peči in okoli peči otroke čepeti, kamor so pobegnili se otet vodi, ki v izbah do klopi in še čez njo stoji in to že 12 dni, — kuhati jim je le malo kje mogoče bilo, ker je voda na ognjiših eno pest visoko stoji, — živina v vodi, — hišne in kmetijske orodja vse v vodi. Strašin pogled! 10. dan tega mesca, ko je povodinj nar. hujši bila, sim se podal v čolnu svojo družino na ta žalostni kraj z mnogimi hlebčki kruha previden, kteriga sim revežem namenil; usmiljeni Ljubljanski pek g. Potočnik mi je podaril verh mojiga še 136 kosov kruha, naj ga razdelim nesrečnim, in tako sim bil v stanu, v vsaki hiši po 6 do 12 kosov kruha podariti. Ni popisati, s kakošno hvaležnostjo so reveži ta mali dar prejeli, in v ti nadlogi milo zdihovali po rajncim mestnim predstojniku Hradecki-tu, ki jih nikdar ni v nesreči pozabil, in kar koli je mogel krepko pomagal. Ali moj namen ni le popisati nadlogo teh revežev na močirji, kterih marsikteri se je tu naselil po oblubi, da voda po ponižani Ljubljanci jim ne bo več nadlegovala, — moj namen je posebno spodbuditi miloserčne Ljubljančane in Ljubljančanke: naj bi o povodnji, ki se žalibog! večkrat primeri, se ne bali v čolnici na močirje priveslati, (kar je zavolj mirniga stanja vode celò brez vse nevarnosti) in se prepričati velike nadloge, ki o taki nesreči reveže tare. Le na Ljubljanski grad gledat iti, kako visoko voda stoji, ne pomaga revežem nič, in je ravno toliko kot pri ognji gledavec biti in ne pomočnik! Tudi se z grada lejezero vidi, v kterim mah stoji, pa straha, lakote in mraza vpadene lica revežev se ne vidijo, in njih jok in stok se ne sliši. Moj svét in moja prošnja je poslednjič ta: naj bi mestni odbor s pomočjo miloserčnih Ljubljančanov in Ljubljančank po mnogih žalostnih skušnjah prepričan v resno posvetovanje vzel: kako bi se dalo k dostojnimu povišanju ondašnjih poslopij, ki je na vsako vižo potrebno, pripomagati. Moj svét bi bil ta le: 1) naj bi slavni magistrat pri novim zidanji hiš, skednjevi in hlevov, po skušnjah poslednje povodnji gotovo mero odločil, za koliko morajo od tal vzdignjene biti, in po kteri bi se moglo vsako novo zidanje ravnati; 2) sedanjim seljakam močirja, kterih je okoli 25, naj bi se, ako so premožni, ukazalo, svoje poslopja vzdigniti; bolj ubozim pa naj bi se nekoliko, kar sami

ne premorejo, na to vižo pomagalo, da bi se izposojil dobrodelnih ljudi zaklad napravil, skterim bi se dalo potrebno povišanje pohištva izpeljati; prve 3 leta naj bi ubogi seljak nič nazaj ne plačeval od posojila; potem pa naj bi začel počasi nazaj plačevati, da pomočniki svoj denar nazaj dobijo. Vse to naj bi vzel v svojo skerb slavni mestni odbor, navdan tiste ljubezni do imenovanih seljakov, ktere poln je bil rajni Hradecki, kteriga oni še zmiraj svojiga ne pozabljiviga očeta imenujejo.

Novičar iz slovanskih krajev.

Strašno žalostne novice se še vedno berejo iz mnogih krajev Koroškiga, Štajarskiga, Krajnskiga, Horvaškiga in Goriškiga po silni povodnji. Cesar je blagovoljno poslal svojiga adjutanta general-majorja Kellnerja v vse te kraje: naj bi se prepričal vsih nadlog in delil nesrečnikom milodare. Povérh povodinj pa pride še silni sneg, ki že gré 3 dni zaporedoma! Veliko reči je še na polju ne domú spravljenih, — stelja še tudi ni doma; — žalostna bo za kmetovavce, ako sneg obleži; Bog pa tudi ne daj, da bi prehitro skopnil, ker se je po tem vnovič hudih povodinj bati. — Teržacani naberajo milodare za nesrečnike po Koroškim; v Gradcu za Krajnce. — Sliši se, da bo postava zavolj vodnih pravíc, ki je za fabrike, mlinarje, kmetovavce zlo imenitna, kmalo razglašena. — V Milani je nek kmetovavec gnoj znajdel, ki se ne vozi na polje; sème se domá v njem namoči; močno ga hvalijo. — Goveja kuga se je spet na Ogerskim v 27 vaséh okolice Peštanske prikazala; živinski somnji so zato ondi prepovedani. — V Dunajski bolnišnici leži sedaj bolno deklé 13 let staro s tako hudim kerčam, da se že 42 dniskoraj nič ne gane; neke kaplice mleka in kofeta ji spravijo s težavo po cevki v usta. To bi bilo spet kaj za naše malikovavce — zamaknjenih! — Pražka družba sv. Janeza Nepomucena za izdajanje dobrih podučnih bukev po prav niski ceni v češkem jeziku šteje 3275 udov, in je že 250.000 bukev izdala. — V Parizu so sedaj v narodskim zboru važni pomenki o predlogu predsednika za vpeljanje občne volitve pravíce; v drugi seji je bil z večino glasov zaveržen; večina zbora in predsednik so si popolnoma navskriž. — Poslavila Košuta na Angleškem še zmirej ni konca ne kraja. — Cela rusovska armada, ki je na Poljskim, ima v takim stanu biti, da je za vojsko pripravljena. — Pred sodbo v Monsu v Belgii je ravno sedaj tožba dveh zakonskih, ki se hočeta ločiti — žena je še le 80 let stara, mož pa 84 let! — Slavni vladika Černagorski Peter Petrovič Njeguš, za slovansko slovstvo mnogo zaslužen mož, kteriga smert smo unidan oznanili, je bil še le 40 let star, 20 let vladar Černagorcov, 18 let pa višji duhovnik svojiga ljudstva.

Prošnja za pomoč.

Strašno škodo je napravila povodinj; po mnogih deželah se nabirajo milodari za nesrečnike. Naj bi miloserčni dobrotniki podarili, kar morejo in kjer véjo, da je nadloga velika! „Novice“ prosijo posebno za mlinarja Malenška z Tacna pod Šmarno goro, kterimu je voda mlin — vse njegovo premoženje — vzela, in 9 otrok brez matere pustila, ker žena njegova je o 2 dneh po ti nesreči strahú umerla. Radi bomo sprejeli vsaki dar in ga odrajtali po ukazu dobrotnika. Vredništvo.